

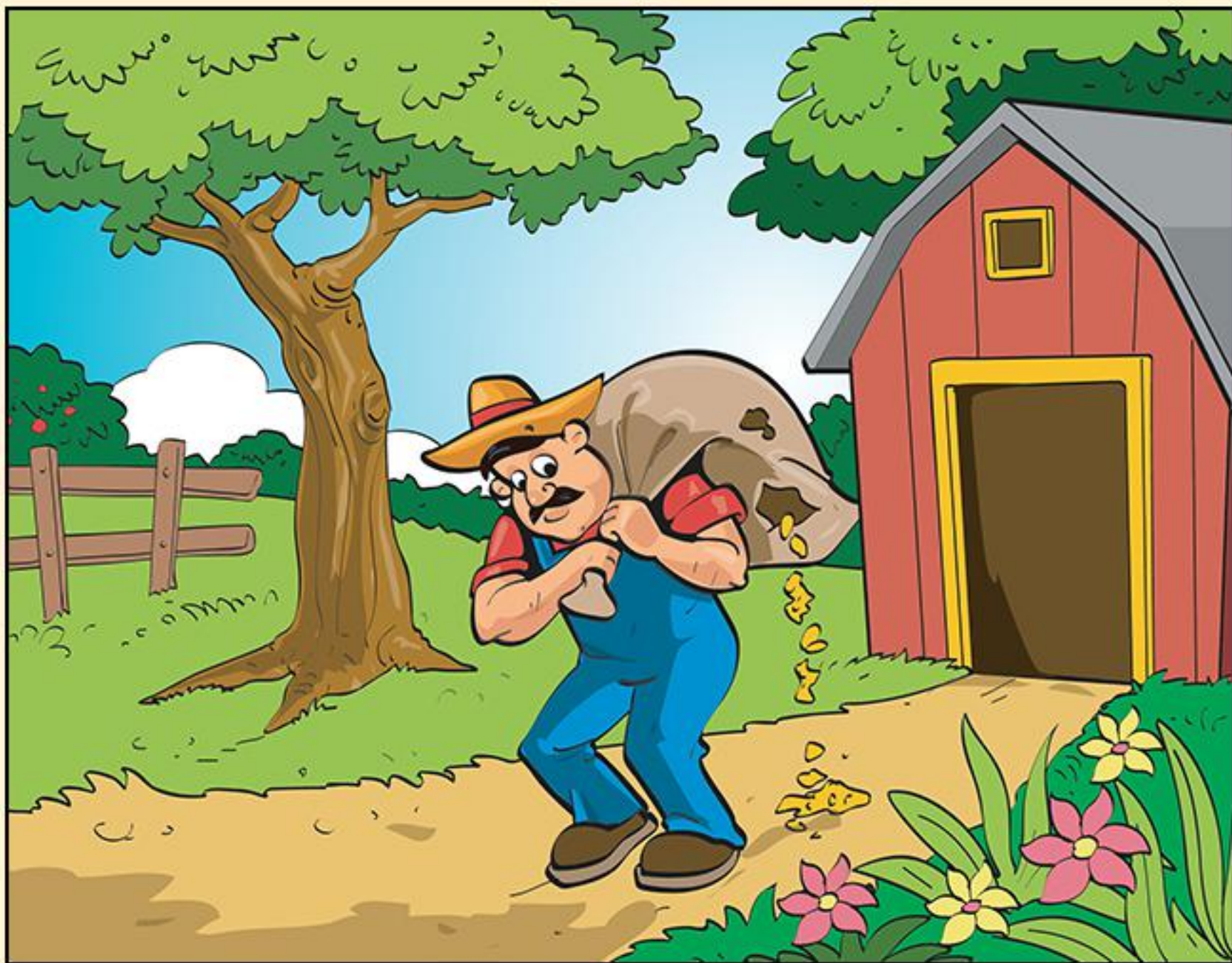
Lenge leve rettferdigheten!

Det var en gang to katter.

Katta var en nydelig hvit katt, og Fatta var en nydelig svart katt. De bodde begge på en stor gård sammen med musen Fafo.

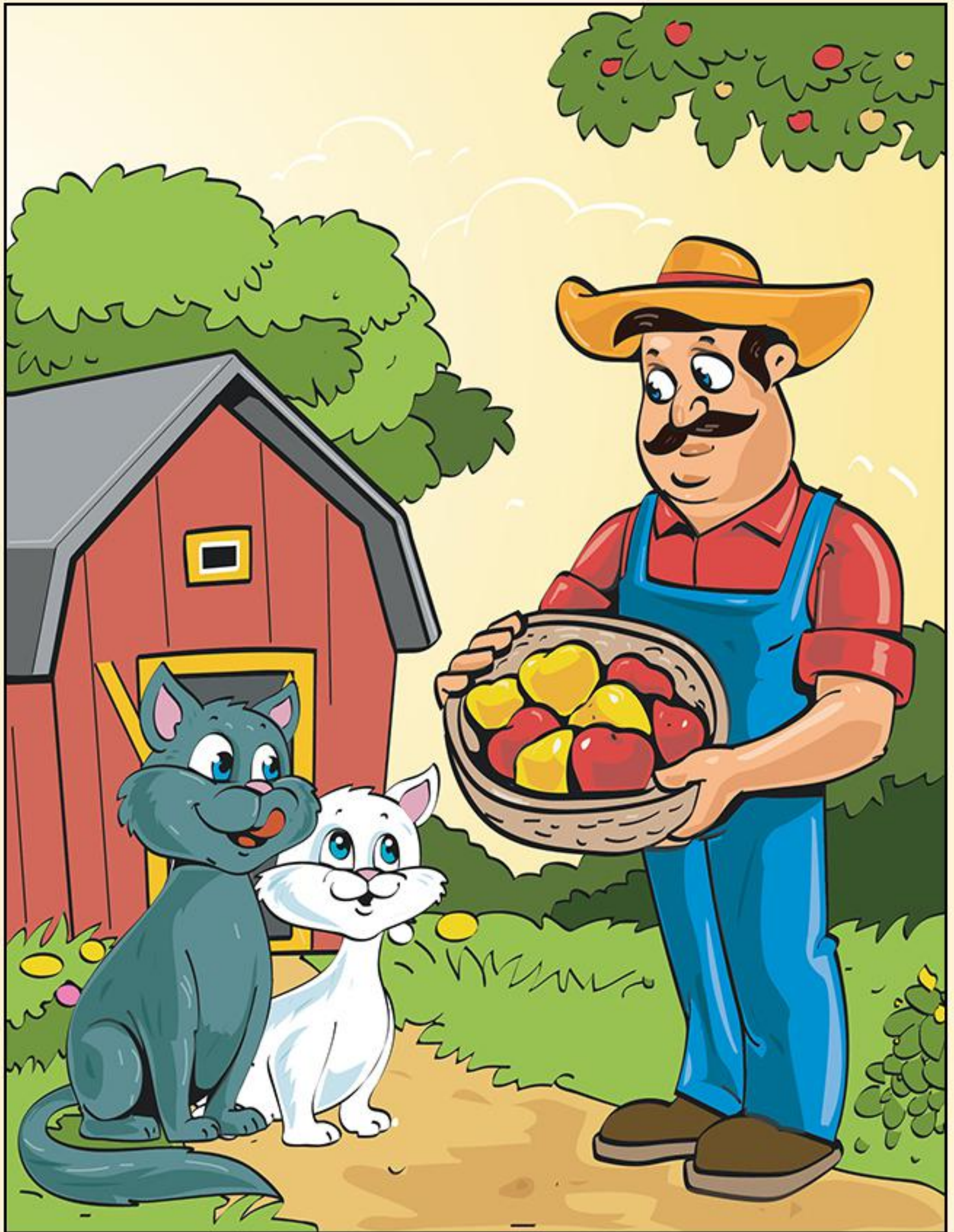
Fafo var en slem mus. Han elsket korn. Han pleide å gnage hull i kornsekkene til bonden Qasim, for å stjele litt korn.

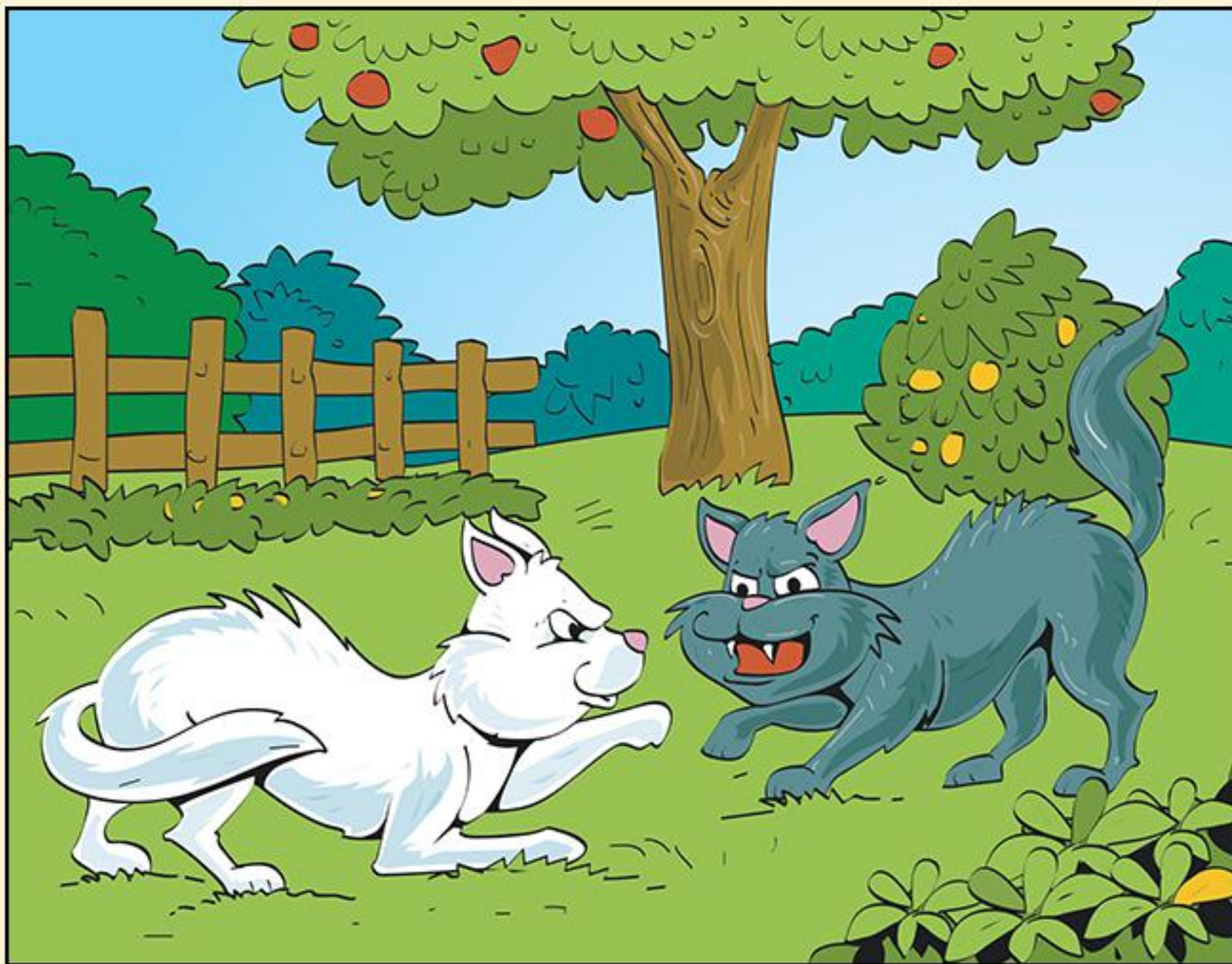

En dag jagde kattene Katta og Fatta musen Fafo fra gården, på grunn av alt det slemme han drev med.

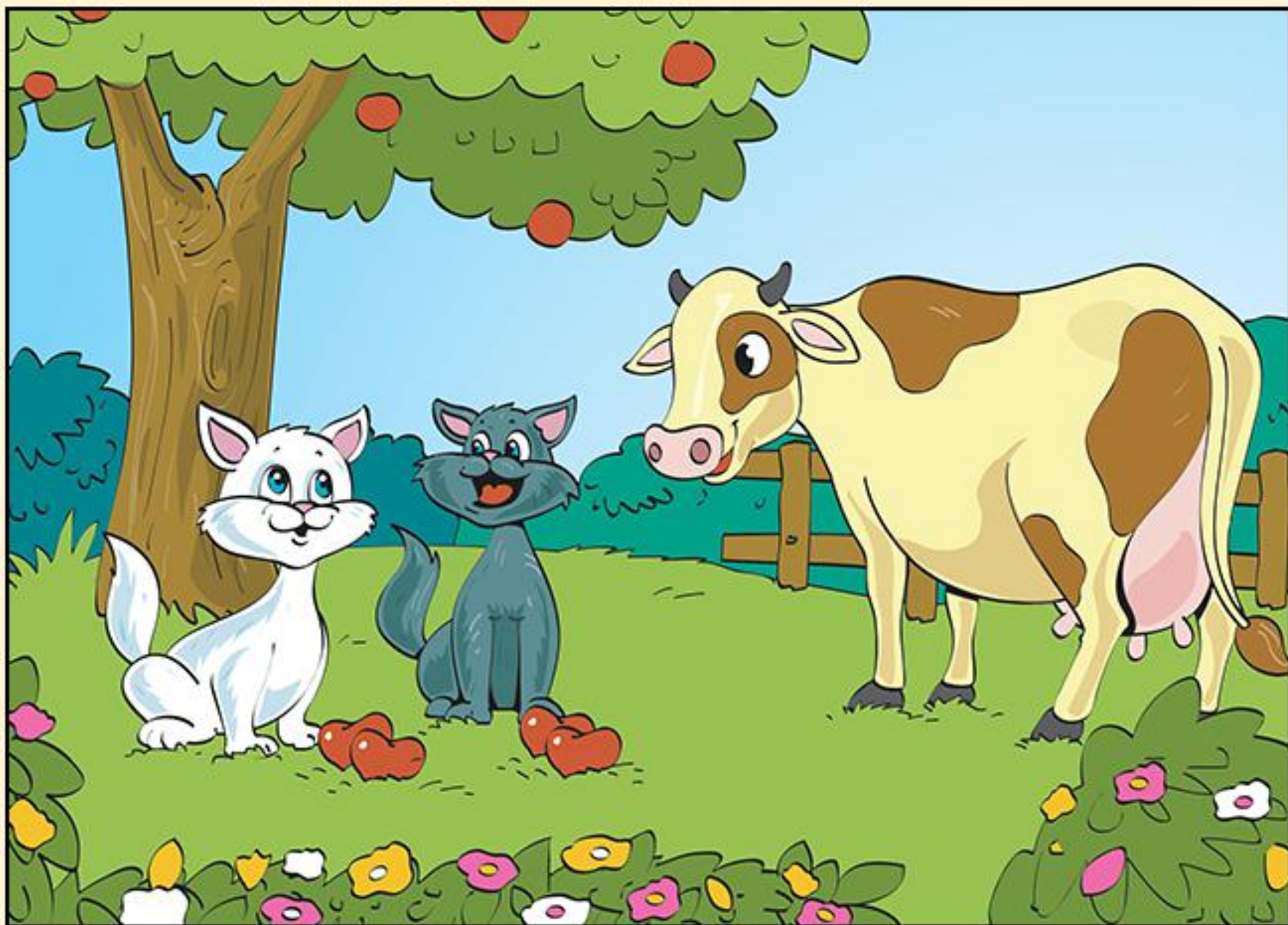

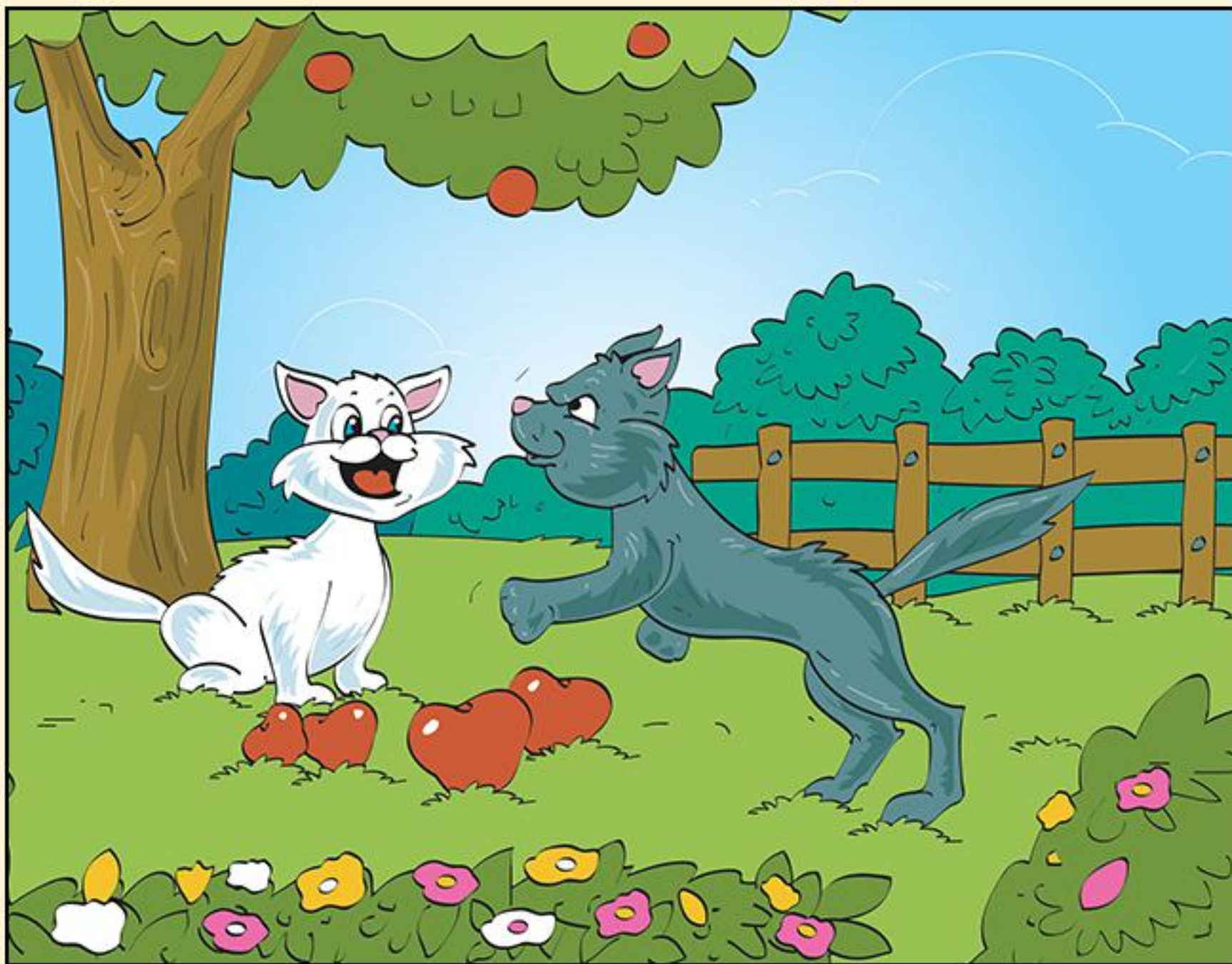
Da ble bonden veldig fornøyd. Han tok med seg åtte epler til kattene. Fire gule og fire røde.

Før noen visste ordet av det, freste kattene og reiste bust. Katta sa: «Jeg vil ha de røde eplene!» Fatta sa: «Nei, jeg vil ha de røde eplene!» De bestemte seg for å gå til kua, hun skulle avgjøre det rettferdig for dem.

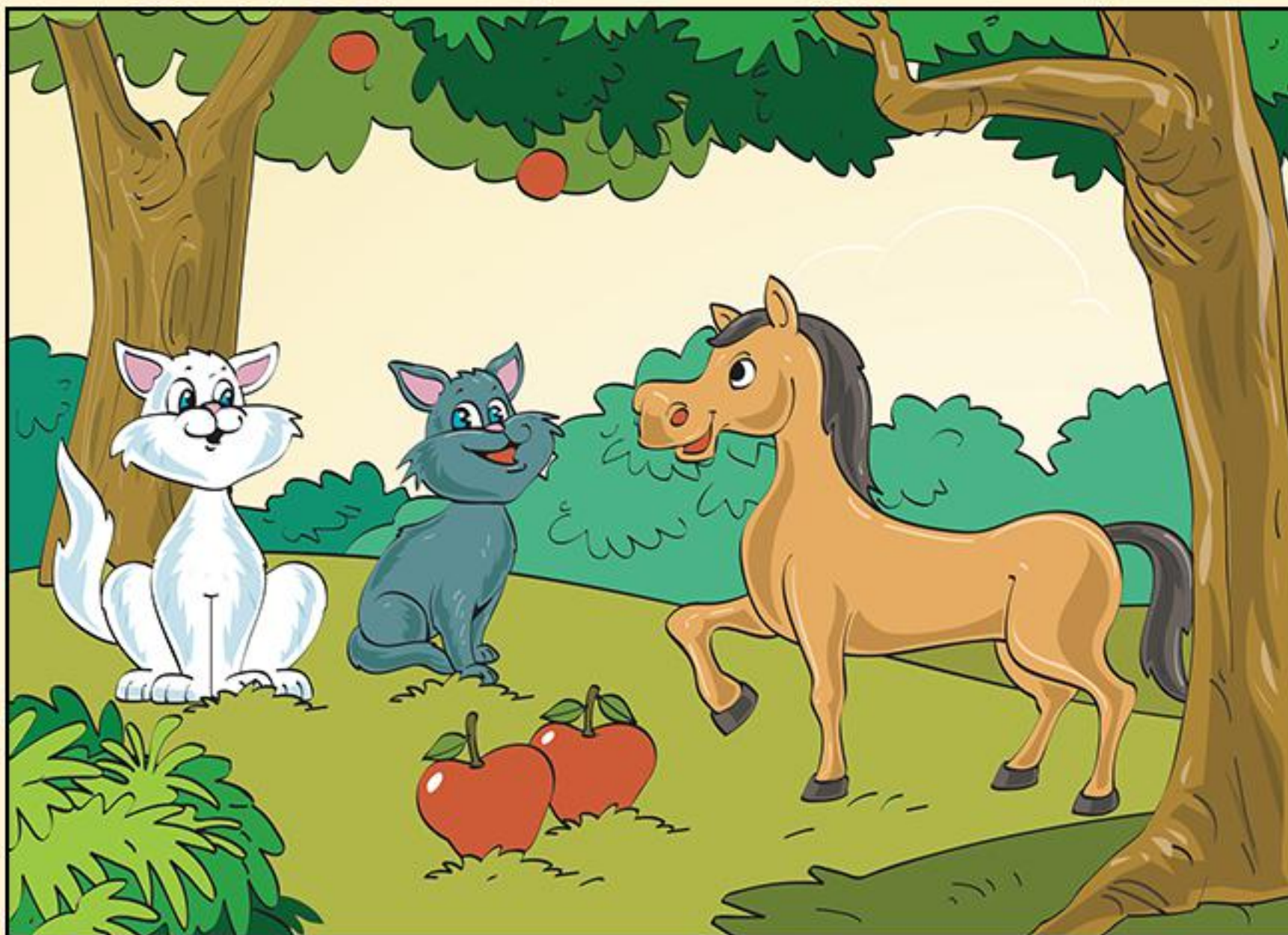

Hos kua fortalte de det som hadde hendt, og spurte henne om hun kunne hjelpe dem. Kua lå og tygget drøv, så på eplene og sa: «Siden de gule eplene er til så stor bry, kan vel jeg bare spise dem opp. Dere skal begge to få to røde deilige epler hver. Høres ikke det greit ut?» Kattene syntes jo at det var en god idé, for da var de kvitt problemet sitt. I én jafs jafset kua i seg de gule eplene.

Nå hadde kattene igjen fire røde epler. Begge fikk to epler hver. Kattene freste og reiste bust. Katta sa: «Jeg skal ha de to store eplene!» Fatta sa: «Å, nei du! Jeg skal ha de to store eplene!» Kattene kranglet om hvem skulle få de store eplene. De hadde løst ett problem, men det hadde oppstått et nytt.

Kattene sprang av gårde til hesten. «Hesten visste nok hva de skulle gjøre, for han var jo så stor og sterk. Var det noen som kunne dele rettferdig for dem, måtte det være ham», tenkte kattene.

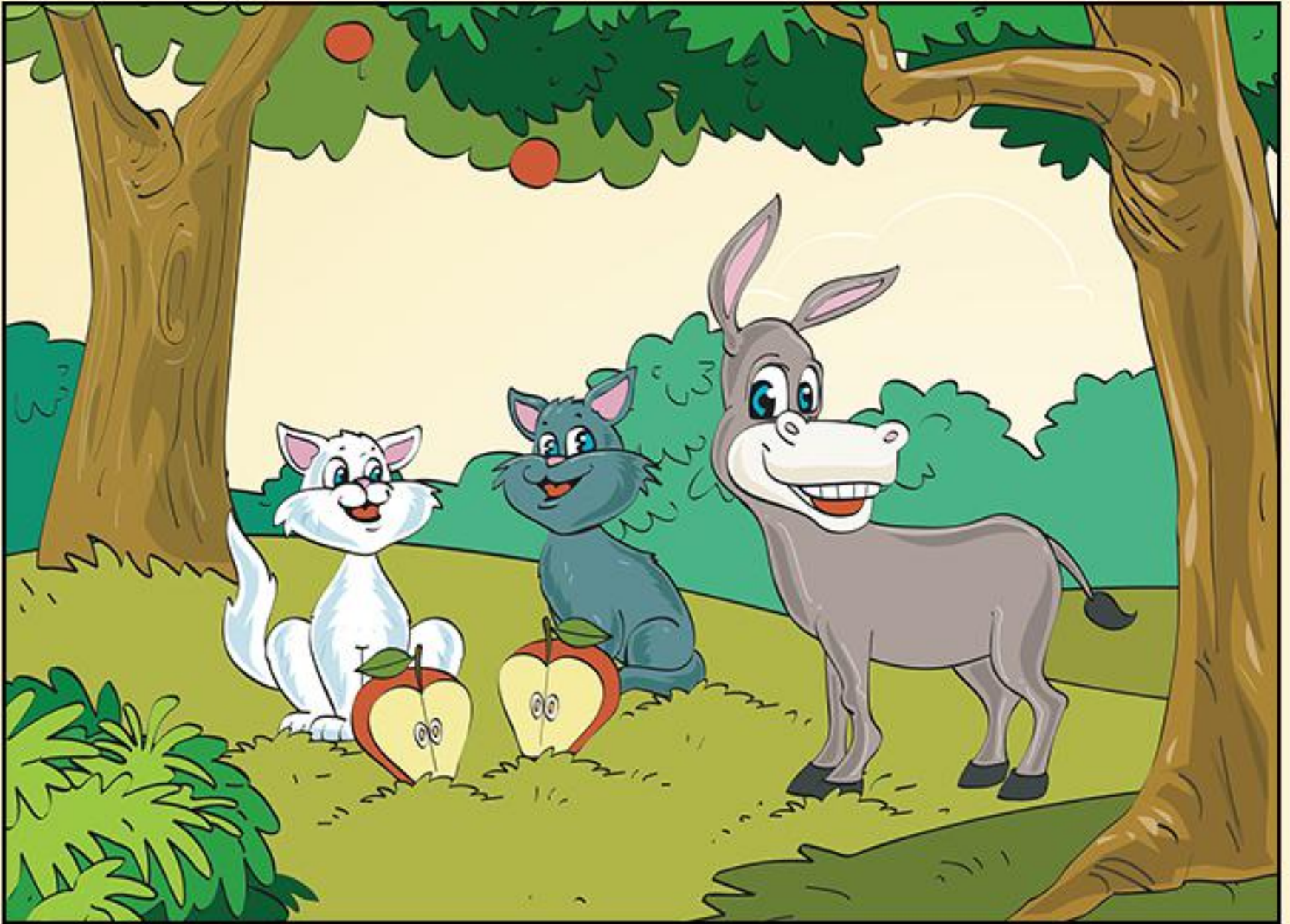
Hos hesten fortalte de alt som hadde hendt, og hvor snill kua hadde vært med å hjelpe dem, men det hadde ikke løst floken. Hesten sa: «Jenter, det er da ingen sak! Dere ønsker de store eplene, derfor eter jeg de to små, og dere får ett eple hver av de to store. Det blir rettferdig, det!» Hesten slukte eplene og tenkte: «For noen dumme katter!»

Fra åtte hadde eplene blitt fire, og fra fire hadde de blitt to - to store røde epler. Begge kattene fikk ett eple hver som hesten hadde delt mellom dem, men det skulle ikke være så enkelt. Det ene eplet hadde to grønne blader på stilken.

Katta freste og reiste bust, og før Fatta rakk å gjøre det samme, hoppet hun på Fatta. «Jeg skal ha eplet med de to grønne bladene,» sa Katta. Fatta sa: «Nei, det skal jeg! Eplet med de to grønne bladene er mitt!» «Eselet!» tenkte begge mens de sloss og kranglet. De trakk inn klørne og gikk til eselet. «Han er stor, ikke like sterk som hesten, og så er han lat, men det finnes jo ikke noen andre her på gården som kan hjelpe oss nå», tenkte de stakkars kattene.

Da de var framme hos eselet, fortalte de alt som hadde hendt. De fortalte hvor behjelpelige og snille kua og hesten hadde vært, men problemet bare fortsatte hver gang.

«Se her, jenter! Nå tar jeg det eplet som ikke har to grønne blader, og så deler jeg det siste eplet i to. Problemet løst!»
Gratis mat var det beste eselet visste, han fortet seg med å spise eplet og delte det andre eplet i to for kattene. «Se, så klok jeg er. Den ene halvparten med et grønt blad er til deg, Katta. Den andre halvparten med et grønt blad er til deg, Fatta. Hvorfor kom dere ikke bare til meg med engang, for jeg hadde ordnet dette med det samme», sa eselet, og tenkte på alle de deilige eplene som kua og hesten hadde fått.

Endelig hadde kattene fått noe som var helt likt.
Begge var storfornøyde og jublet høyt:
«Lenge leve rettferdigheten! Lenge
leve rettferdigheten!»

